

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. P.**
bytem X

proti
žalovaným: **1) Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

2) Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti: **1) městys Divišov**
sídlem Horní náměstí 21, Divišov

2) J. P.
bytem X

3) D. B.
bytem X

4) A. B.
bytem X

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného 1) ze dne 15. 6. 2022, č. j. MHMP-2126519/2021/O4/Lo, a rozhodnutím žalovaného 2) ze dne 21. 10. 2021, č. j. MD-23842/2021-510/3, ze dne 19. 4. 2021, č. j. MD-9061/2021-930/5, a usnesení ze dne 19. 4. 2021, č. j. MD-9061/2021-930/4,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

takto:

- I. Žaloba se odmítá v části směřující proti rozhodnutím žalovaného 2) ze dne 21. 10. 2021, č. j. MD-23842/2021-510/3, ze dne 19. 4. 2021, č. j. MD-9061/2021-930/5, a usnesení ze dne 19. 4. 2021, č. j. MD-9061/2021-930/4.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Osoba zúčastněná na řízení 1) [dále jen „městys Divišov“] podala dne 7. 8. 2019 žádost „o provedení státního dozoru“ na pozemcích parc. č. XA, XB (ve vlastnictví městysu Divišov), XC a XD (ve vlastnictví žalobce) a parc. č. st. XE [ve spoluvlastnictví žalobce a osoby zúčastněné na řízení 2)] v katastrálním území X a obci X (*pozn. soudu*: všechny dále uvedené pozemky se nacházejí v totéž katastrálním území). Městský úřad Benešov (dále jen „městský úřad“) ji vyhodnotil jako žádost o nařízení odstranění nepovolených pevných překážek – pneumatik, šterku a osobních vozidel a dne 4. 11. 2019 zahájil řízení o nařízení odstranění nepovolené pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.
2. Dne 16. 8. 2019 městský úřad vyzval městys Divišov, aby odstranil nedostatky své žádosti. V návaznosti na tuto výzvu městys doplnil technickou zprávu č. 284/2019 ze dne 6. 9. 2019 s vyznačením a polohovým určením umístěných pevných překážek. Zdůraznil, že komunikace, na níž jsou překážky umístěny, je dlouhodobě užívanou cestu pro příjezd nejen vlastníků sousedních nemovitostí, ale i široké veřejnosti, a v této souvislosti poukázal na vyjádření osob zúčastněných na řízení 3) a 4), M. L. a J. L.
3. Dne 26. 11. 2019 se uskutečnilo jednání spojené s místním šetřením.
4. Žalobce se dne 29. 11. 2019 obrátil na městský úřad s návrhem na zopakování ústního jednání, neboť při předchozím jednání podle něj protokolovala neoprávněná úřední osoba. J. K. nebyl podle žalobce oprávněn k protokolaci ani k pořízení fotografií na místě šetření. Dále žalobce namítl, že J. V., M. J. a V. S. nejsou účastníky řízení a své postavení v průběhu řízení řádně neprokázali. Jejich vyjádření zaznamenané v protokolu je proto podle žalobce irelevantní. Současně žalobce požadoval, aby městský úřad řízení zastavil, neboť městys Divišov podle něj neodstranil vady žádosti – technická zpráva je zmatečná, neboť z ní není patrné, kdo, kdy a jak vymezil předmětnou komunikaci, ani znění technického zadání zprávy. Stejně tak nemohou být brána na zřetel písemná vyjádření fyzických osob, na která městys Divišov odkázal, neboť z nich není patrné, kdo je opravdu podal, k čemu se vztahují a jak se dostaly do dispozice městyse. K obsahu těchto vyjádření žalobce uvedl, že jejich autoři zjevně disponují mezerami ve znalosti předpisů v oblasti vlastnictví nemovitosti, dopravních předpisů či označení druhu vozidel. V totéž podání žalobce vznesl stížnost proti úřední osobě Ing. J. a namítl její podjatost.
5. V následném vyjádření městys Divišov opětovně vyjádřil přesvědčení, že sporná cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Poukázal opět na vyjádření účastníků, z nichž Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vyplývalo, že cesta je již desítky let používána veřejností a je jedinou přístupovou cestou k přilehlým nemovitostem, a zdůraznil, že na ústním jednání ze dne 26. 11. 2019 bylo zjištěno, že sporná komunikace dosahuje šířky 5,58 m a 6,02 m, ale v místě překážek se její šíře pohybuje v rozmezí 2 m až 2,7 m.

6. Ve vyjádření k podkladům ze dne 16. 12. 2019 žalobce nesouhlasil s tvrzením, podle kterého sporná komunikace naplňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Údaje v žádosti označil za nepravdivé a motivované snahou o „znárodnění“ pozemků v jeho vlastnictví. Odmítl tvrzení, že by cesta byla neprůjezdná, neboť po ní každý den projíždějí místní obyvatelé. Setrval na námitce, že technické zaměření cesty je zmatečné, a za zmatečné označil i celé správní řízení. Výroky zástupce městyse Divišov vznesené při ústním jednání odmítl s tím, neboť je pouze jeho věcí, kde vytyčí svůj plot a co uloží na svou zahradu. Zároveň popřel, že by kdy něco uložil na pozemek městyse Divišov.
7. V podání učiněném následující den žalobce poukázal na to, že doposud žádný příslušný správní orgán nerozhodl o „jakékoliv komunikaci“ na žalobcových pozemcích. Městský úřad měl postupovat podle ustálené praxe a řízení zastavit do doby rozhodnutí o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace, pokud řízení nezastavil již okamžitě poté, kdy mu městys Divišov předložil technickou zprávu, z níž vyplývá, že překážky jsou umístěny pouze na pozemcích žalobce. Řízení je tak zmatečné, nezákonné a v rozporu s platnou legislativou.
8. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2020 městský úřad nařídil žalobci odstranit nepovolenou pevnou překážku na pozemku parc. č. XC, kterou tvoří pneumatiky, šterka a plastové kužely a která je umístěna na veřejně přístupné účelové komunikaci ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) vymezené geodetickým zaměřením č. 284/2019 zpracovaným Ing. V. B. (dále jen „geodetické zaměření“).
9. V odůvodnění městský úřad předeslal, že o určení veřejně přístupné účelové komunikace nevedl deklaratorní řízení, neboť se s touto otázkou vypořádal v rámci řízení o odstranění pevné překážky podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Při hodnocení sporné komunikace zohlednil listinné důkazy, fotodokumentaci a letecké snímky.
10. První znak veřejně přístupné účelové komunikace (znatelnost v terénu) považoval za prokázaný, neboť cesta s asfaltovým povrchem je v terénu patrná již na ortofotomapách z let 2003, 2006, 2011, 2015 a 2016.
11. Dále konstatoval, že cesta je v rozsahu geodetického zaměření využívána k napojení nemovitostí (převážně rodinných domů s čísly popisnými a zahrad) s ostatními pozemními komunikacemi. Z vyjádření účastníků při ústním jednání i z písemných vyjádření vyplývalo, že je tato cesta dlouhodobě využívána silničními a jinými vozidly, stejně jako chodci. Dále jsou též patrná připojení (sjezdy a nájezdy) na sousední pozemky. I druhý znak byl tedy naplněn.
12. Ke třetímu znaku (souhlas vlastníka pozemku) městský úřad konstatoval, že z vyjádření účastníků řízení vyplývalo, že cestu užívali pravidelně a dlouhodobě, přičemž ze strany vlastníků pozemku parc. č. XE a XC nikdy nedošlo k zamezení jejího užívání. Provázáním skutečností zjištěných z jednotlivých vyjádření lze podle městského úřadu určit dobu užívání na minimálně 30 let. Ke zpevnění cesty krytem z asfaltu v místě překážky došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

podle vyjádření osoby zúčastněné na řízení 3) v 80. letech 20. století v souvislosti s výstavbou dálnice D1. O užívání cesty veřejností podle městského úřadu nasvědčuje i to, že žalobce provozuje na přilehlé síti pozemních komunikací „opravnu silničních vozidel“. Již povaha podnikání žalobce tedy indikuje, že je sporná cesta užívána širokou veřejností. Současně žalobce [ani spoluvlastník pozemku parc. č. st. XE, tedy osoba zúčastněná na řízení 2)] nikoho v užívání cesty do doby umístění překážek neomezoval. Stejně tak rozdělení části pozemku parc. č. XC (ve vlastnictví žalobce) plotem s podezdívkou od části komunikace nasvědčuje dlouhodobému strpění užívání části pozemku jiným způsobem než evidovaným v katastru nemovitostí. Těmito skutečnostmi je podle městského úřadu prokázán i třetí znak veřejně přístupné účelové komunikace.

13. K čtvrtému znaku (podmínce nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby) městský úřad uvedl, že k přilehlým nemovitostem nevede jiná pozemní komunikace, která by zajišťovala alternativní příjezd ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Na spornou komunikaci navazuje lesní cesta, která však není za všech podmínek sjízdná osobními automobily, zejména není průjezdná v zimních měsících a za špatného počasí. Její povrch je tvořen hliněnými vyjetými koleji a nelze jej kvalitativně srovnávat s asfaltovaným povrchem posuzované cesty. Vyhovuje tak maximálně obhospodařování lesních pozemků traktory a obdobnými vozidly, nikoliv pro obslužný provoz přilehlých nemovitostí.
14. Posuzovaná cesta tedy kumulativně naplňuje všechny čtyři znaky, a proto je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Tím, že na ni žalobce umístil překážky, omezil její obecné užívání. Nynější šířka komunikace přitom neumožňuje bezpečný průjezd všech vozidel zajišťujících dopravní obsluhu nemovitostí s ní sousedících ani vozidel integrovaného záchranného systému.
15. Dále se městský úřad vyjádřil k námitkám účastníků řízení. K vyjádření žalobce ze dne 29. 11. 2019 uvedl, že je nutné rozlišovat mezi „oprávněnou úřední osobou“ podle § 15 odst. 2 správního řádu a „úřední osobou“ podle § 14 odst. 1 správního řádu. Ústní jednání vedla oprávněná úřední osoba, zatímco další úřední osoby se bezprostředně podílely na výkonu pravomoci městského úřadu, přičemž byly zařazeny do příslušného odboru. J. K. se účastnil jednání a zastupoval vedoucí odboru v době její nepřítomnosti jako nejbližší nadřízená osoba. Návrh na opakování ústního jednání tak městský úřad shledal neopodstatněným. O účastenství J. V., M. J. a V. S. městský úřad rozhodl samostatným usnesením.
16. Geodetické zaměření předložené městysem Divišov splňuje veškeré potřebné náležitosti a městský úřad ověřil při ústním jednání, že odpovídá skutečnému stavu v terénu. K námitkám ohledně neověřeného původu vyjádření účastníků uvedl, že porovnáním podpisů na vyjádřeních přiložených k žádosti s podpisy v protokolu z ústního projednání zjistil, že jsou totožné. Původci odkazovaných vyjádření přitom jejich autenticitu v průběhu řízení nezpochybnili.
17. Ke druhému vyjádření žalobce ze dne 16. 12. 2019 městský úřad shrnul, že rozhodnutím podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ani rozhodnutím podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nedochází k „vyvlastnění“ (či slovy žalobce „znárodnění“) soukromých pozemků ve vlastnictví fyzických osob. Skutečnost, že městys Divišov si patrně byl vědom toho, že účelová komunikace zasahuje do pozemků fyzických osob, a přesto jakožto obec nepodnikl žádné kroky k zajištění veřejné dopravní Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

infrastruktury, nemůže být důvodem pro nevyhovění nyní posuzované žádosti. V návaznosti na obsah žalobcova vyjádření městský úřad upřesnil, že neprojednával přítomnost pevné překážky na pozemcích parc. č. XA, XF a XG. K argumentaci zpochybňující průkaznost geodetického zaměření pak odkázal na již výše uvedené.

18. V reakci na poslední vyjádření žalobce ze dne 17. 12. 2019 městský úřad odkázal na předcházející část rozhodnutí, v níž již vysvětlil důvod vedení řízení o odstranění pevné překážky a jeho vztah k rozhodnutí o určení právního vztahu (existence veřejně přístupné účelové komunikace).
19. Žalobce se proti rozhodnutí městského úřadu odvolal. Své odvolání následně několikrát doplnil. Namítal, že městský úřad zaměnil pojmy „veřejně přístupná účelová komunikace“ a „zahrada“. Žalobce souhlasil s tím, že se na pozemcích parc. č. XA, XF a XG nachází veřejně přístupná účelová komunikace, avšak snahy deklarovat její existenci také na pozemcích v jeho vlastnictví jsou podle něj založené na lžích účastníků a zasahují do jeho práv.
20. Dále namítl, že městský úřad překročil pravomoc stanovenou zákonem, vybočil z ustálené praxe, dostatečně nezjistil skutkový stav, nesprávně posoudil nashromážděné podklady, neprovedl navržené důkazy, nerespektoval zásadu rovnosti účastníků správního řízení a přehlížel správní řízení přímo související s posuzovaným předmětem řízení. Oprávněné úřední osoby byly podjaté a poškodily žalobce na jeho právech. Stejně tak se hrubého poškození práv žalobce dopustil městský úřad tím, že bezodkladně nerozhodl o otázce účastenství a úmyslně se nevypořádal s žalobcovými podáními ze dne 27. 11. 2019, 16. 12. 2019 a 17. 12. 2019.
21. Ve zbylém rozsahu se pak odvolání žalobce částečně shodovalo s vyjádřeními, která učinil již v průběhu řízení před městským úřadem. Nad rámec těchto námitek pak žalobce namítl, že městský úřad své rozhodnutí „opřel“ o ortofotografii z roku 2011, která ovšem zachycuje hromadu drtě na pozemku žalobce, a dále o nepravdivé „zpevnění“ povrchu tvrzené komunikace. Závěry městského úřadu a vyjádření účastníků jsou podle žalobce lživé. Trval na tom, že veřejně přístupná účelová komunikace vede pouze přes pozemky městyse Divišov (parc. č. XA, XF a XG), a nikoliv přes pozemky v jeho vlastnictví. Nadto ve vztahu k žádné ze sousedních nemovitostí uvedených v rozhodnutí městského úřadu není podle žalobce splněna podmínka nutné komunikační potřeby přes žalobcovy pozemky.
22. Usnesením ze dne 19. 4. 2021 žalovaný 2) určil postupem podle § 131 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 14 odst. 5 téhož zákona, že pověřuje rozhodnutím ve věci odvolání žalobce žalovaného 1).
23. Žalovaný 1) odvolání žalobce zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 15. 6. 2022. Úvodem se vyjádřil k povaze pevné překážky ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a k navazující povinnosti správního orgánu se jakoukoliv překážkou na veřejně přístupné účelové komunikaci z moci úřední zabývat. Dále pak stručně shrnul dosavadní postup v řízení v nynější věci a ztotožnil se se závěry městského úřadu vyjádřeními v prvostupňovém rozhodnutí.
24. Dále žalobce poznamenal, že tvrzení žalobce v průběhu správního řízení trpí značnou nekonzistentností. V některých částech podání totiž žalobce uvádí, že je komunikace denně užívána všemi účastníky řízení, zatímco v souvislosti s umístěnými překážkami označuje

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

komunikaci za soukromý pozemek, osobní vlastnictví a tak dále. Dále pak zdůraznil, že je to právě žalobce, kdo v průběhu řízení opakovaně přiznal, že je vlastníkem předmětů, které na cestu umístil bez potřebných povolení. Umístěné předměty (pneumatiky, hromada šterku, plastové kužely) pak žalovaný 1) vyhodnotil jako překážky ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a související judikatury.

25. K další odvolací námitce, v níž žalobce brojil proti nepřiléhavé aplikaci § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128, z něž vyplývá, že uvedené ustanovení svěřuje silničnímu správnímu úřadu pravomoc odstranit pevnou překážku z pozemní komunikace, což lze vztáhnout i k veřejně přístupným účelovým komunikacím.
26. K námitce, že neprůjezdnost komunikace (a s tím související ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu) není ničím podložena, žalovaný 1) odkázal na § 41 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého silniční správní úřad provádí kontroly (terénní šetření) a stejně tak je povinen konat na základě podaného podnětu.
27. Jako částečně důvodnou však žalovaný 1) vyhodnotil námitku, v níž žalobce namítal nezákonnost výzvy, kterou po něm městský úřad požadoval doplnění podpisu na jím učiněném podání. Takové podání mělo být podle žalovaného akceptováno a učiněná výzva byla skutečně nedůvodná. Pochybení městského úřadu však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí a nebyla jím zkrácena žalobcova práva. Žalobce v průběhu řízení hojně využíval svých práv k podání námitek, vyjádření a stížnosti.
28. Za nedůvodnou označil žalovaný 1) námitku, v níž žalobce městskému úřadu vytkl, že ve skutečnosti neučinil „veškeré potřebné kroky“ pro vydání rozhodnutí o odstranění pevných překážek. Nebylo totiž zřejmé, jaké „veškeré potřebné kroky“ měly být opomenuty, a proto se žalovaný 1) z důvodu obecnosti touto námitkou blíže nezabýval.
29. Po přezkoumání postupu městského úřadu žalovaný 1) neshledal takové pochybení, jímž by se městský úřad dopustil žalobcem namítaného porušení zásad činnosti správního orgánu uvedených v § 2 správního řádu. I tuto námitku tedy vyhodnotil jako nedůvodnou.
30. K opakované námitce žalobce o tvrzené neprůjezdnosti žalovaný 1) uvedl, že umístění pevné překážky na pozemní komunikaci je zakázáno bez ohledu na to, zda je zachována její průjezdnost, neboť pevná překážka sama o sobě způsobuje nebezpečí pro všechny účastníky provozu. Dále žalovaný 1) shrnul zkrácený výčet opakujeících se námitek žalobce a odkázal na předcházející obsah napadeného rozhodnutí.
31. K námitce neexistence veřejně přístupné účelové komunikace pak žalovaný 1) shrnul, že jak účastníci řízení, tak i žalobce a osoba zúčastněná na řízení 2), která rovněž podala odvolání, opakovaně uvádí, že cesta je aktivně užívána. Z tvrzení ostatních účastníků řízení pak vyplynulo, že v průběhu let nebyl zaznamenán aktivní nesouhlas vlastníka. Městský úřad závěrem o existenci veřejně přístupné účelové komunikace nepochybil. O zjištěných skutečnostech a naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace neměl žalovaný 1) žádné pochybnosti. Městský úřad shromáždil přesvědčivé důkazy, které detailně zhodnotil a řádně své závěry odůvodnil. Prvostupňové rozhodnutí má také všechny zákonem předepsané náležitosti.
32. S ohledem na výše uvedené žalovaný 1) shrnul, že zjištěné závady na dotčené pozemní komunikaci jsou pevnými překážkami umístěnými bez povolení, které mohou způsobit Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

poškození osobních či nákladních vozidel, příp. pád či zranění cyklistů či chodců. Překážky nejsou příslušenstvím či součástí komunikace ani schváleným dopravním zařízením. Rozhodnutí městského úřadu o jejich odstranění je proto správné a zákonné.

33. Závěrem žalovaný konstatoval, že ze spisu nevyplynulo, že by městský úřad současně vedl se žalobcem přestupkové řízení, přestože dosavadní zjištění nasvědčují porušení § 42a odst. 1 písm. m) a také písm. a) a j) zákona o pozemních komunikacích.

II. Obsah žaloby

34. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného 1) žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
35. Za nezákonné označil jak rozhodnutí žalovaného 1) a městského úřadu, tak i samotný průběh správního řízení. Žalobu lze shrnout do čtyř základních žalobních bodů.
36. **V prvním žalobním bodě** žalobce namítl, že se žalovaný 1) dostatečně nezabýval všemi jednotlivými body odvolání. Pokud už se snad některými z odvolacích bodů zabýval, vypořádal se s nimi nedostatečným způsobem, neboť u většiny pouze stroze uváděl „viz výše, viz níže“, což správní soudy považují za nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti.
37. **Ve druhém žalobním bodě** žalobce žalovanému 1) vytýká, že se nevypořádal s žalobcovými doplněními odvolání. Obdobně tomu bylo i v případě odvolání učiněného osobou zúčastněnou na řízení 2). Tato odvolání a jejich přílohy přitom podle žalobce jednoznačně vyvrátily zákonnost rozhodnutí městského úřadu, který deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. XC, parc. č. XD a parc. č. st. XE, neboť z odvolání jasně vyplynulo, že cesta nebyla užívána veřejností. Je tedy zjevné, že nebyl naplněn jeden z dílčích znaků pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace.
38. Za konkrétní návrhy, s nimiž se žalovaný 1) nevypořádal, žalobce označil „namátkové“ podání ze dne 17. 9. 2020 a ze dne 18. 11. 2020 doručená Krajskému úřadu Středočeského kraje, jimiž se žalobce domáhal doplnění dokazování před vydáním rozhodnutí. Žalovaný 1) k těmto podáním nepřihlédl a v napadeném rozhodnutí je zcela opomenul. Nadto posoudil žalobcovo „vlastní nakládání“ s pozemkem jako přestupek, což žalobce považuje za útok zacílený jak na jeho osobu, tak na jeho vlastnická práva.
39. Dále za opomenutý navržený důkaz považuje žalobce neprovedení svědecké výpovědi výsledkem geodetky B. Žalobce též odkázal na body č. 1 a 3 odvolání osoby zúčastněné na řízení 2) (učiněné dne 11. 3. 2022), které podle něj jasně dokládají, že bylo o sporné části pozemku vedeno stavební řízení, a obsahují také odkaz na další „jednoznačný důkaz“, z něž plyne, že na pozemku žádná komunikace nebyla a být ani nemohla. Přesto tento důkaz městský úřad odmítl.
40. **Ve třetím žalobním bodě** žalobce namítá, že žalovaný 1) nerespektoval dříve vyslovený názor v rozsudku zdejšího soudu, jehož účastníkem byl Úřad městyse Divišov.
41. **Ve čtvrtém žalobním bodě** pak žalobce žalovanému 1) vytýká, že se nezabýval žalobcem uplatněnou podjatostí vůči úředním osobám městského úřadu (k tomu žalobce odkázal na doplnění odvolání ze dne 4. 3. 2020). Tato skutečnost s ohledem na judikaturu správních soudů podle žalobce postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Dále žalobce uvedl, že se současně domáhá přezkoumání postupu určení žalovaného 1) jakožto odvolacího orgánu. O rozkladu bylo rozhodnuto v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

neboť se odvolací orgán vůbec nevypořádal s body odvolání. Usnesení o vyloučení Bc. Z. Š. a určení žalovaného 1) jakožto odvolacího správního orgánu je podle žalobce nicotné, neboť o něm rozhodoval nepřislušný správní orgán. Podle § 14 správního řádu měl o vyloučení úřední osoby rozhodnout představený Krajského úřadu pro Středočeský kraj, a nikoliv žalovaný 2).

III. Vyjádření žalovaného 1) a replika žalobce

42. Žalovaný 1) s žalobou nesouhlasí. V průběhu deklaratorního prvostupňového řízení ani na něj navazujícího odvolacího řízení nedošlo k takovým vadám či nedostatkům, které by zakládaly nezákonnost napadených rozhodnutí. V podrobnostech pak žalovaný 1) odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
43. V replice žalobce uvedl, že ze strohé vyjádření žalovaného je patrné, že k dané věci nemá žádné relevantní argumenty. O „*neschopnosti*“ žalovaného svědčí mimo jiné to, že zaměňuje deklaratorní řízení s řízením o předběžné otázce, o níž skutečně žalovaný 1) a městský úřad rozhodovali, stejně jako zaměňuje „žalobce“ za „žalobkyni“.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

44. Městys Divišov se žalobou nesouhlasí. Veškeré žalobní námitky jsou nepodložené, překrucují fakta a postrádají právní odůvodnění. Ke stavu pozemní komunikace městys dodal, že již několik let jsou na pozemku žalobce vyskládány různé materiály, vysypané věci, přičemž jediným důvodem pro toto žalobcovo počínání je snaha znemožnit občanům průjezd. Ve zbylém rozsahu pak odkázal na obsah správního spisu.
45. Osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že je spolumajitelem pozemku parc. č. st. XE a byla odvolatelem v daném řízení. Se žalobou se plně ztotožňuje. Dále pak uvedla obsáhlý výčet jejích vlastních podání a navržených důkazů, jimiž se žalovaný též nezabýval. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí podle ní nepřezkoumatelné. Zdůraznila, že soukromé pozemky v jejím a žalobcově vlastnictví nejsou součástí veřejně přístupné účelové komunikace a že žalovaný 1) a městský úřad nezjistili skutkový stav věci dostatečně.
46. Osoba zúčastněná na řízení 3) zdůraznila, že zaskládaná komunikace je jedinou příjezdovou cestou k nemovitosti parc. č. XH Osoba zúčastněná na řízení 4) pak doplnila, že bydlí v rodinném domě p. č. X více jak deset let, přičemž od roku 2019 je jediná přístupová cesta k němu v důsledku počínání žalobce zatarasena. Do dnešní dne přitom nebyla komunikace vyklizena.
47. Osoba zúčastněná na řízení 2) dále v podání doručeném soudu dne 18. 8. 2025 poukázala na to, že dosud nebylo ukončeno odvolací řízení ve věci jejího návrhu na povolení obnovy řízení.

IV. Jednání před soudem

48. Na jednání dne 26. 8. 2025 žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil a odročení jednání nežádal.
49. Žalobce zopakoval, že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky, které on a osoba zúčastněná na řízení ve svých odvoláních vznesli, a nevypořádal se s jimi navrženými důkazy.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

50. Také osoba zúčastněná na řízení 2) zdůraznila, že ve svém odvolání vznesla četné námitky, ale žalovaný se s nimi nevypořádal, stejně tak jako se nevypořádal s jí předloženými důkazy. Dále popsala historii vzniku vyasfaltované části sporné komunikace a trvala na tom, že zpevněná část pozemků v jejím vlastnictví a ve vlastnictví žalobce vždy sloužila pouze jejich soukromým potřebám a že veřejnost po nich nikdy nechodila. Dále osoba zúčastněná na řízení 2) zevrubně popsala okolnosti žádosti o stavební povolení na oplocení na pozemku parc. č. st. XE a poukázala na související rozsudek zdejšího soudu.
51. Osoby zúčastněné na řízení 3) a 4) poukázaly na nemožnost průjezdu vozidel větších rozměrů, což komplikuje přístup k přilehlým nemovitostem nejen jim, ale i sousedům, kteří musí např. dovážet stavební materiál osobním autem. Zároveň zdůraznily, že v době, kdy opravovaly svůj dům, byla sporná komunikace průjezdná v plné šíři.
52. Soud neprovedl žalobcem navržené dokazování správním spisem, neboť jeho obsahem se dokazování neprovádí, ale soud z něj bez dalšího vychází (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Dále soud nevyhověl návrhu na výslech geodetky Ing. V. B., neboť neshledal, že by mohl přispět k objasnění rozhodných skutečností v posuzované věci (viz též dále bod 93 tohoto rozsudku).
53. Osoba zúčastněná na řízení předložila na podporu svých tvrzení četné fotografie, z nichž soud provedl důkaz těmi, které založil na č. listu 177 až 182 soudního spisu (viz dále bod 91). Zbývajících fotografiemi soud pro nadbytečnost důkaz neprováděl. Soud neprováděl důkaz ani ostatními dokumenty předloženými osobou zúčastněnou na řízení, neboť se nevztahovaly k předmětu řízení vymezenému žalobními body.

V. Posouzení žaloby soudem

A. Odmítnutí žaloby proti rozhodnutím žalovaného 2)

54. Žalobce v petitu žaloby navrhl nejen zrušení rozhodnutí žalovaného 1) (který rozhodoval jakožto odvolací orgán v řízení o odstranění pevných překážek z veřejně přístupné účelové komunikace), ale také v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného 2). Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2021 žalovaný 2) zamítl rozklad proti předcházejícímu usnesení ze dne 19. 4. 2021, č. j. MD-9061/2021-930/4, a potvrdil jím vyloučení Bc. Z. Š., vedoucího odboru dopravy Krajského úřadu Středočeského kraje, a pověření žalovaného 1) projednáním odvolání proti rozhodnutí městského úřadu. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2021, č. j. MD-9061/2021-930/5, pak žalovaný 2) zamítl žalobcovo odvolání proti usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje, kterým bylo rozhodnuto, že Bc. J. M. a Ing. K. S. nejsou vyloučeni z projednání věci v odvolacím řízení.
55. Na výše uvedeném vymezení petitu, který zahrnuje návrh na zrušení rozhodnutí žalovaného 2), žalobce setrval i poté, kdy jej soud dne 13. 9. 2022 vyzval, aby odstranil nedostatky návrhu a upřesnil, proti *kterým rozhodnutím* (včetně informací, kým byly vydány, kdy, pod jakou značkou a datum jejich doručení) a proti *komu* žaloba směřuje. O takto formulovaném petitu byl proto soud povinen rozhodnout. Předně se soud zabýval přípustností tohoto návrhu a shledal, že podmínky pro věcné projednání nejsou splněny.
56. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

57. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná mimo jiné tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.
58. Rozhodnutí žalovaného 2) byla vydána ve věci námitky podjatosti. Soud proto připomíná, že rozhodnutí správního orgánu o námitce podjatosti je podle ustálené judikatury úkonem, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. [viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 23, č. 114/2004 Sb. NSS, ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007-75, č. 3212/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 10. 2020, č. j. 8 As 32/2020-38, č. 4101/2021 Sb. NSS]. V rozsudku č. j. 4 As 46/2007-75 Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]tázka podjatosti je s to předurčit výrazným způsobem výsledek řízení s ohledem na řešení věci samé. To ovšem nic nemění na tom, že řízení o námitce podjatosti vůči pracovníku (či pracovníkům) správního orgánu je řešením procesní otázky, tj. relativně samostatným řízením odvozujícím svůj smysl a účel od projednání věci samé. [...] To samo o sobě ovšem neznamena, že se jedná o rozhodnutí, vůči němuž mohla být samostatně podána žaloba. Z povahy věci plyne, že procesní rozhodnutí vydané správním orgánem je možné napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námitky podjatosti, nevydání samostatného rozhodnutí o nevyložení pracovníků správního orgánu, jejichž nepodjatost byla zpochybněna apod.“
59. V části, v níž žalobce brojí proti rozhodnutím, kterými žalovaný 2) projednával žalobcovy námitky o systémové podjatosti Krajského úřadu Středočeského kraje a podjatosti vedoucího odboru Bc. Z. Š. (usnesení ze dne 19. 4. 2024 a navazující rozhodnutí o rozkladu ze dne 21. 10. 2021) a o podjatosti Bc. J. M. a Ing. K. S. (rozhodnutí ze dne 19. 4. 2021), je tedy žaloba nepřípustná.
60. S ohledem na výše uvedené soud žalobu proti rozhodnutím žalovaného 2) odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. S ohledem na tento nutný procesní postup soud žalovaného 2) nevyzýval k vyjádření ani jej nepředvolával k jednání.
61. Současně je třeba doplnit, že žalobce není uvedeným postupem zkrácen na právu na soudní ochranu, neboť soud napadená rozhodnutí žalovaného 2) přezkoumal (v mezích žalobních námitek) v režimu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto podkladové rozhodnutí v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí ve věci samé. Případné nesprávné posouzení otázky podjatosti by nepochybně mohlo představovat důvod pro zrušení napadeného meritorního rozhodnutí, neboť vedení řízení podjatou úřední osobou by bylo vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí. K důvodnosti polemiky žalobce stran této otázky se proto soud vyjádří níže (viz dále část D tohoto rozsudku).

B. Posouzení žaloby proti rozhodnutí žalovaného 1)

62. Ve vztahu k části, ve které žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného 1), soud ověřil, že byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 6. 2022, žaloba byla podána e-mailem dne 28. 8. 2022 a následujícího dne osobně potvrzena), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

63. Žaloba není důvodná.
64. S ohledem na formulaci žalobních námitek soud považuje za vhodné úvodem připomenout, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je správní soud oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí jen v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
65. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu (není-li k jejich přezkumu výjimečně vázán z úřední povinnosti). Žalobní bod je proto způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Míra precizace žalobních bodů pak do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, body 31 a 32).
66. Pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, bod 17, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, č. j. 10 Af 30/2019-75, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2021, č. j. 43 Af 40/2018-49).
67. Shora popsany deficit vykazují i žalobní body uplatněné v nyní posuzované věci. Samotná žaloba je argumentačně a formulačně velmi kusá a postrádá dostatečně konkretizovaná tvrzení, která by zpochybňovala zákonnost nosných závěrů žalovaného 1) a městského úřadu. Obdobně jako žalobcova předchozích podání obsahuje žalobní argumentace také řadu emočně zabarvených tvrzení, která na její celkové srozumitelnosti nepřidávají, spíše naopak.
68. Tato základní východiska pak předznamenala rozsah, v němž se soud mohl uplatněnou žalobní argumentací zabývat.

B.1. Námitka nepřezkoumatelnosti

69. Žalobce žalovanému 1) vytýká, že se nevypořádal se všemi jednotlivými body odvolání, a to včetně těch, která žalobce uvedl v několikařech doplněních odvolání a následně i na elektronickém nosiči USB flashdisku, a stejně tak se nevypořádal s odvolacími důvody osoby zúčastněné na řízení 2).
70. Předně je třeba poznamenat, že žalobcovo odvolání včetně všech jeho doplnění bylo z hlediska kvantity textu velmi rozsáhlé, místy obtížně srozumitelné a z části obsahující spíše argumenty *ad hominem* než věcné argumenty. Je proto třeba připomenout, že v obecné rovině nejsou správní orgány povinny reagovat na každý dílčí argument v podání účastníka. Jejich úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní, což mohou učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 135/2015-39, Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

bod 36). Tím méně lze podrobnou argumentaci od správních orgánů očekávat v případě velmi rozsáhlých podání, zabíhajících mimo nosné důvody rozhodnutí a obsahujících subjektivní, emočně zabarvená tvrzení či tvrzení, která jsou formulována obtížně srozumitelným způsobem. Takovými nedostatky trpělo i žalobcovo odvolání, resp. jeho doplnění.

71. Žalobce v žalobě žalovanému vytýká nevypořádání všech odvolacích námitek, kromě obecného odkazu na podání ze dne 17. 9. 2020 a ze dne 18. 11. 2020 jako celek však nijak neupřesnil, jaké konkrétní námitky měl podle něj žalovaný opomenout. Žalobce přitom ve svých doplněních odvolání své námitky do značné míry opakoval. S přihlédnutím k četné a obsáhlé procesní aktivitě žalobce během odvolacího řízení je takto formulovaná námitka nepřezkoumatelnosti značně obecná. Soud tedy k jejímu vypořádání přistoupil v obdobném duchu.
72. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí namítanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Co se týče merita věci, jímž je posouzení naplnění čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace, je třeba poukázat především na podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Rozsah, v němž se těmito otázkami zabýval žalovaný, pak byl předznamenán obsahem odvolacích námitek. Podle ustálené judikatury je přitom třeba správní řízení posuzovat v zásadě jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012-45, a judikaturu v něm citovanou). Tato zásada přitom platí v obou směrech. Pokud prvostupňové rozhodnutí obsahuje ucelenou argumentaci, která není v odvolání konkrétními námitkami účinně zpochybněna, je přípustné, aby si žalovaný závěry správního orgánu prvního stupně osvojil a odkázal na ně. Jak již soud uvedl výše, z žaloby nevyplývá, jaké konkrétní námitky měl žalovaný podle žalobce opomenout. Tím méně z ní lze dovodit, které konkrétní nosné důvody týkající se především naplnění základních čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace považuje žalobce za nedostatečně posouzené.
73. Dále je třeba poznamenat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31). Žalovaný 1) na str. 31 napadeného rozhodnutí shrnul obsah četných podání žalobce tvořených převážně jeho názory a dojmy, subjektivním hodnocením jiných účastníků řízení či oprávněných úředních osob či domněnkami o úmyslných podvodech, manipulacích či „znárodnění“ žalobcova soukromého vlastnictví. V návaznosti na to žalovaný správně shrnul, že taková tvrzení nebyla z hlediska předmětu odvolacího řízení relevantní. S přihlédnutím k počtu, obsáhlosti a repetitivnosti žalobcových podání pak nelze žalovanému klást za vinu, pokud se nezabýval každou dílčí odvolací námitkou samostatně.
74. Přestože žalovaný 1) přistoupil zčásti k zestručnění odvolacích námitek parafrázováním (str. 8 napadeného rozhodnutí), příp. je naopak citoval v celku (str. 19–24), nebyla tímto postupem dotčena přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Způsob vypořádání námitek žalovaným 1) považuje soud za srozumitelný a odpovídající obsahu odvolacích námitek, které ve světle uceleného argumentačního systému napadeného rozhodnutí nezůstaly bez odpovědi.
75. Namítanou nepřezkoumatelnost soud neshledal ani v užití zkratk „viz výše viz níže“ v napadeném rozhodnutí. Přestože se jako přehlednější řešení nabízí odkaz na konkrétní část odůvodnění (například prostřednictvím číslovaných odstavců, příp. nadpisů rozdělojících Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

odůvodnění na části), nemá takto zvolená „formální stránka“ textu za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný 1) přistoupil k užití odkazu zjevně v reakci na repetitivnost jednotlivých podání žalobce, přičemž soud v žalobní argumentaci opět postrádá upřesnění, jaké konkrétní odvolací námitky měly být podle žalobce v důsledku žalovaným užitých odkazů „viz výše viz níže“ opomenuty. Tvrdí-li žalobce, že se správní soudy zabývaly problematikou užívání uvedených zkratk a označily je za „nezákonný stav, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti“, neupřesňuje žádné konkrétní rozhodnutí správního soudu. Zdejšímu soudu není takové rozhodnutí známo, přičemž lze doplnit, že posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí je vždy otázkou velmi individuální. V každém jednotlivém případě je proto třeba posoudit, zda užití zkratky či odkazu mohlo mít v kontextu celého odůvodnění vliv na jeho srozumitelnost či úplnost. V nynější věci soud žádný takový negativní vliv v důsledku užití odkazu „viz výše viz níže“ v napadeném rozhodnutí neshledal.

76. K části žalobní námitky, v níž žalobce upozorňuje na to, že se žalovaný 1) nevypořádal s odvolacími námitkami osoby zúčastněné na řízení 2), soud doplňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů podle § 65 s. ř. s. slouží k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce, a nikoliv práv třetích osob. Žalobce proto není oprávněn hájit v tomto soudním řízení práva jiných osob [a to ani svého otce – osoby zúčastněné na řízení 2)]. Ani případná vada spočívající v nevypořádání odvolacích námitek jiné osoby než žalobce by proto nemohla být důvodem pro vyhovění žalobce.
77. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným.

B.2. K posouzení znaků veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku žalobce

78. Prvostupňovým rozhodnutím městský úřad žalobci nařídil odstranit pevnou překážku z žalobcova pozemku parc. č. XC, který je podle městského úřadu součástí veřejně přístupné účelové komunikace. Jádrem sporu je tak otázka, zda část pozemku parc. č. XC, na níž žalobce umístil pneumatiky, šterk (kamení) a plastové kužely naplňuje všechny čtyři znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobce ve správním řízení nepopíral, že veřejně přístupná účelová komunikace existuje na přiléhajících pozemcích ve vlastnictví městyse Divišov (tedy na pozemcích parc. č. XA a XF), nesouhlasil však s tím, že by zasahovala do pozemků v jeho vlastnictví. Povahou komunikace na pozemcích parc. č. XA, XF, XCH a XI se proto soud zabýval jen v tom rozsahu, v jakém může mít vliv na splnění podmínek existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. XC.
79. Předně soud konstatuje, že správní orgány nepochybily tím, že se otázkou existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. XC zabývaly v řízení o odstranění pevné překážky podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, a nikoliv v samostatném deklaratorním řízení. Na tom nic nemění nepřesné označení předmětného řízení za deklaratorní řízení ve vyjádření žalovaného k žalobě. Ve správním řízení městský úřad i žalovaný správně vyšly z toho, že posouzení charakteru komunikace je nezbytnou součástí odůvodnění rozhodnutí o odstranění pevné překážky.
80. Odborná literatura k tomu dále uvádí, že silniční správní úřad je povinen v odůvodnění rozhodnutí o odstranění pevné překážky popsat „zejména to, proč se podle jeho názoru jedná o veřejně přístupnou pozemní komunikaci a jaké kategorie. Jestliže se při tom nemůže opřít o Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nějaké dřívější správní rozhodnutí – např. rozhodnutí, jímž se deklaruje existence účelové či místní komunikace, nebo rozhodnutí o zařazení sporné cesty do kategorie místních komunikací či silnic – nezbude mu než v rámci řízení o odstranění pevné překážky provést poměrně rozsáhlé dokazování ohledně naplnění znaků veřejně přístupné pozemní komunikace. Pokud je nesouhlas s existencí veřejné cesty důvodem, proč na ni její vlastník protiprávně umístil pevnou překážku – což je v praxi obvyklá situace – dá se očekávat, že právě tímto směrem povede svou procesní obranu. Proto by měl silniční správní úřad závěry o existenci veřejně přístupné pozemní komunikace, které z dokazování vyvodil, vtělit v plném rozsahu do odůvodnění svého rozhodnutí, aby je bylo možno následně přezkoumat“ (viz Černínová, M., Černín, K., Tichý, M.: Zákon o pozemních komunikacích: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015, komentář k § 29; zdroj: aplikace ASPI).

81. Podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném od 31. 12. 2015 je účelovou komunikací „*pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*“.
 82. Pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je třeba kumulativně splnit čtyři podmínky: (1) jde o stálou a v terénu patrnou dopravní cestu, která (2) naplňuje účel stanovený v zákoně, přičemž (3) její vlastník dal souhlas k obecnému užívání své cesty veřejností a zároveň (4) tato cesta naplňuje nutnou komunikační potřebu (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014-85, č. 3571/2017 Sb. NSS, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 As 347/2020-49, ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 252/2015-25, nebo ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42). Jak vyplývá již z výše uvedené argumentace v části B.1, soud neshledal, že by se správní orgány opomněly k některému znaku vyjádřit nebo že by tak učinily natolik nedostatečně, že by zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.
 83. Z žaloby lze dovodit, že žalobce zpochybňuje třetí výše uvedený znak, neboť namítá, že z jeho odvolání jasně vyplynulo, že cesta nebyla užívána veřejností. I touto námitkou se soud mohl zabývat pouze v míře její obecnosti.
 84. V obecné rovině proto soud připomíná, že souhlas s obecným užíváním může dát vlastník cesty buď výslovně, nebo mlčky (konkludentně). Pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. Naproti tomu v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku (rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, č. 2028/2010 Sb. NSS). Aktivní (kvalifikovaný) nesouhlas může dát vlastník najevo například oplocením, umístěním tabule zakazující vstup či opakovaným vykazováním osob užívajících komunikaci (srov. komentář k § 7 in Černínová, M., Černín, K., Tichý, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015).
 85. Při rozhodování o určení existence účelové komunikace správní orgány vychází z pokojného stavu, který je v místě dán. Znemožnit deklaraci účelové komunikace není možné např. tím, že vlastníci pozemků cestu přehradí v souvislosti s podáním návrhu na vydání deklaratorního rozhodnutí. Existující veřejně přístupná účelová komunikace nemůže zaniknout jednostranným svévolným aktem některého z vlastníků dotčených pozemků či
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

jejich nástupců (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 8 As 254/2018-59, bod 24). Také odborná literatura upozorňuje, že „[u] fyzického zániku účelové komunikace je pouze třeba mít na paměti, že musí jít o přirozený proces, kterému se nikdo z uživatelů právní cestou nebrání a jehož výsledkem je pokojný stav. K právnímu zániku účelové komunikace nemůže dojít v případě, kdy ji fyzicky zničí (např. rozorá, osází keři) bez povolení jejího vlastníka, nebo kdy k jejímu vymizení v terénu dojde proto, že vlastník svévolně bránil veřejnosti v jejím obecném užívání (např. zřízením oplocení) a silniční správní úřad nebyl schopen příslušné řízení dokončit v rozumné době“ (komentář k § 18 in Černínová, M. a kol, op. cit, obdobně komentář k § 7 tamtéž). Jinými slovy, jednou (byť konkludentně) udělený souhlas nelze vzít zpět.

86. Souhlas vlastníka je tedy tím znakem, u něhož je třeba zkoumat *okruh uživatelů cesty*. Jestliže jde o blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost), které cestu užívají buď od nepaměti, nebo od určité doby, avšak bez aktivního odporu ze strany vlastníka (tedy s jeho tichým souhlasem), pak je daný znak naplněn (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, č. 2826/2013 Sb. NSS). Jestliže by naopak vlastník cesty umožňoval její užívání pouze určitým osobám, jejichž okruh by byl jasně ohraničený, mohlo by se jednat nanejvýš o kdykoliv odvolatelnou výprosu.
87. Dále soud připomíná, že žalovaný 1) a městský úřad shodně dospěli k závěru, že cesta byla v průběhu let využívána širokou veřejností, aniž by s tímto užíváním vlastník pozemků (žalobce) vyslovil aktivní nesouhlas. V žalobě soud nenalezl žádnou konkrétní argumentaci, která by tento závěr účinně zpochybňovala. Žalobce se omezil na obecné tvrzení, podle kterého z jeho odvolání jasně vyplynulo, že cesta nebyla užívána veřejností. Toto tvrzení však obsah správního spisu a z něj vyplývající skutkové okolnosti nepodporují.
88. Předně z podkladů shromážděných ve správní řízení vyplývá, že sporná komunikace je zřetelně patrná na leteckých měřických snímcích již z let 2003, 2006, 2011 a 2016. Na snímcích se též nachází několik staveb, k nimž komunikace vedla, a to i přes pozemek žalobce. Obecné užívání zmíněné cesty pak potvrzují jak písemná vyjádření vlastníků nemovitostí v dané oblasti založená ve správním spise, tak jejich vyjádření při ústním jednání dne 26. 11. 2019. Osoby zúčastněné na řízení 3) a 4) shodně ve svém vyjádření ze dne 11. 9. 2019 uvedly, že v dané lokalitě bydlí již od roku 2013. Cesta byla vždy přístupná všem vozidlům tak, že umožňovala bezproblémové zásobování domácností (závoz uhlí, dříví či vývoz jímky). V důsledku úmyslného zaskládání cesty šterkem či pneumatikami je však přístup k jejich nemovitosti možný pouze prostřednictvím malého dodávkového automobilu o šířce osobního vozu. Také vyjádření manželů J. a M. L. ze dne 28. 8. 2019, kteří v dané oblasti bydleli od roku 1965 do roku 1972 a nyní tam již přes 20 let vlastní pozemek s chatkou, potvrzuje, že na pozemcích žalobce byla cesta. Bezpečný průjezd po této cestě žalobce znemožnil až v posledních letech umísťováním (nabouraných) automobilů, vysypáním hromady šterku či umístěním pneumatik. Počinání žalobce má za následek nejenom znemožnění vývozu fekálií, ale i případného příjezdu hasičů či záchranné služby.
89. Z protokolu z ústního jednání ze dne 26. 11. 2019 dále vyplynulo, že pan J. J. v oblasti žije třicet let, přičemž po celou dobu byla podle něj cesta průjezdná. Vozil po ní materiál na stavbu domu a každoročně též palivo, dříví a uhlí. Pan K., který navštěvoval obec X padesát let, ke sporné cestě uvedl, že byla vždy průjezdná, a to v celé šíři.
90. S ohledem na bezrozpornost těchto četných vyjádření nemá soud důvod jim nevěřit. Žalobce se přitom ve správním řízení omezil na pouhé konstatování, že jsou vyjádření účastníků Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

„lživá“, aniž by je konkrétně zpochybnil. Žalobce současně netvrdí, že by k užívání pozemku udělil výslovný a individuální souhlas konkrétním osobám, z čehož lze dovodit, že užívání tohoto pozemku veřejností bylo po delší dobu mlčky tolerováno, resp. nebylo nijak vylučováno. Fotografie předložená osobou zúčastněnou na řízení 2), která je označena datem 15. 3. 2012, pak nijak nepodporuje tvrzení, podle kterého veřejnost pozemek parc. č. XC neužívala, neboť z fotografie je zřejmé, že jsou zde zaparkovaná vozidla, která se na první pohled nejeví jako odstavené vraky. Byť není vyloučeno, že mohlo jít o vozidla žalobce či vozidla jeho zákazníků, je patrné, že se na pozemku parc. č. XC v době, kdy byla fotografie pořízena, nenacházely pevné překážky, které by bylo možné interpretovat jako vyjádření nesouhlasu vlastníka s užíváním pozemku.

91. Z předložené mapové dokumentace, jakož i z výsledků místního šetření, pak dále vyplynulo, že přístup k navazující zástavbě by bez užívání pozemku parc. č. XC nebyl možný, a to zejména pro větší vozidla integrovaného záchranného systému, zejm. vozidla hasičská. Na nezbytnost přístupu i právě pro tato vozidla upozornil již městský úřad. Žalobní námitky tyto závěry nijak konkrétně nezpochybňují, neboť žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, který by zpochybňoval naplnění podmínky nutné komunikační potřeby nebo který zpochybňoval s tím související závěr o nemožnosti průjezdu hasičských vozidel. Z tohoto důvodu ani fotografie předložené osobou zúčastněnou na řízení nemohou mít vliv na výsledek řízení. Pouze nad rámec nezbytného odůvodnění tak soud dodává, že ani na nich zachycený průjezd fekálního vozu přes spornou komunikaci závěr městského úřadu o neprůjezdnosti komunikace pro vozidla integrovaného záchranného systému v důsledku umístění posuzovaných překážek nevyvrací, neboť z fotografií je zřejmé, že průjezd fekálního vozu sporným místem komunikace byl velmi těsný („na centimetry“), přičemž se nejeví, že by se jednalo o vozidlo rozměrově srovnatelné se standardně používaným hasičským vozidlem. Nadto, k fotografiím osoba zúčastněná na řízení 2) připsala data 29. 2. 2024 a 16. 5. 2024, jednalo se tedy o stav po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž nebylo nijak doloženo, že v té době se na komunikaci nacházely tytéž překážky, jejichž odstranění bylo žalobci nařízeno, a že se nacházely na tomtéž místě. Přesná poloha překážek (zakreslená i v geodetickém zaměření) přitom byla rozhodná pro určení, zda průjezd zejm. hasičských vozidel znemožňují, a zda je proto splněna podmínka nutné komunikační potřeby.
92. Soud v této souvislosti nepřehlédl žalobcovo tvrzení, podle kterého se žalovaný nevypořádal s žalobcovými důkazními návrhy. Žalobce však v této námitce pouze obecně poukázal na svá podání ze dne 17. 9. 2020 a 18. 11. 2020, jimiž se měl domáhat doplnění dokazování, a dále poukázal na neprovedení výsledku geodetky Ing. V. B.. Její výsledek pak navrhl i v řízení před soudem.
93. K navrženému výsledku Ing. B. soud především konstatuje, že z žalobních námitek není zřejmé, jak by její výsledek mohl přispět k objasnění rozhodných skutkových a právních otázek, zejména pokud jde o žalobcem rozporovaný aspekt užívání cesty veřejností (či ostatně kterýkoliv jiný ze zbývajících třech znaků). Geodetické zaměření obsahující výkres se s polohopisným zaměřením cesty je technickým podkladem, který slouží k vymezení polohy a rozsahu liniových prvků cesty v terénu. Osoba zúčastněná na řízení v průběhu jednání uvedla, že výsledek geodetky měl objasnit okolnosti vzniku geodetického zaměření a vyslovila podezření, že geodetka vytvořila toto zaměření svévolně (bez zadání) a pak je účelově prodala starostovi městyse Divišov. Toto tvrzení soud považuje za irelevantní. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Z napadeného rozhodnutí a rozhodnutí městského úřadu je zřejmé, že správním orgánům geodetické zaměření sloužilo jako pomůcka k upřesnění, jaké pozemky jsou předmětem posuzování a kde jsou umístěny posuzované překážky. Geodetka v něm nečinila závěr, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, takový právní závěr učinil až městský úřad.

94. Přestože se tedy žalovaný k tomuto důkaznímu návrhu výslovně nevyjádřil, nejednalo se o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury správních soudů totiž plyne, že ne každé procesní pochybení správního orgánu je důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí, ale takovým důvodem je pouze podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012-45, bod 84 a judikaturu tam citovanou).
95. Vzhledem k výše popsané roli Ing. B. a absenci konkrétních žalobních tvrzení, z nichž by vyplývalo, jakým způsobem měla podle žalobce přispět k objasnění rozhodných otázek, lze považovat námitku neprovedení jejich výsledku za účelovou a nemající v kontextu celkového odůvodnění napadeného rozhodnutí vliv na jeho zákonnost. Z obdobných důvodů pak k výsledku nepřistoupil ani soud.
96. K tvrzení žalobce, že vymezení veřejně přístupné komunikace i na pozemku parc. č. st. XE podle geodetky B. jednoznačně vyvrací odvolání osoby zúčastněné na řízení 2), soud odkazuje již na výše uvedené závěry, v nichž vysvětlil, že odvolání jiných osob než žalobce nemůže mít v nynějším řízení vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí (viz výše bod 76). Krom toho, žalobce v této souvislosti hovoří o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. st. XE. Přestože je také tento pozemek v jeho (spolu)vlastnictví, odstranění pevné překážky bylo podle výroku prvostupňového rozhodnutí nařízeno z pozemku parc. č. XC.
97. Z žalobcovy nepřilíš srozumitelné žalobní argumentace lze dále v této souvislosti dovodit, že argumentem a důkazem o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace, který měl být „hrubě odmítnut“ městským úřadem a o kterém měl být žalovaný „informován několikrát v mnoha pasážích odvolání jak [žalobce], tak i [osoby zúčastněné na řízení 2)] (viz. *Doplnění na flash disku*)“ mělo být patrně „vedení stavebního řízení“ na pozemku parc. č. st. XC. Z navazující námitky, v níž žalobce namítá, že žalovaný nerespektoval právní názor zdejšího soudu, pak lze dovodit, že obecně zmíněným stavebním řízením měl žalobce patrně na mysli územní řízení o umístění oplocení pozemcích parc. č. st. XE, parc. č. XC a XI, kterým se soud zabýval v rozsudku ze dne 7. 9. 2021, č. j. 51 A 19/2020-56. Ze zmíněného rozsudku však nelze dovodit žádné závěry, které by byly relevantní pro nyní rozhodné právní otázky. Soud v něm zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ve věci zmíněné žádosti o oplocení, neboť (1) napadené rozhodnutí bylo zčásti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v jeho důsledku došlo zastavení celého územního řízení, aniž by bylo vysvětleno, proč se řízení zastavovalo i ve vztahu k části záměru, který měla samostatný režim a zcela zjevně nijak nezasahoval do úseku, jehož se spor o právním vztahu týkal a (2) ve zbývajícím rozsahu bylo napadené rozhodnutí nezákonné, neboť sankcionovalo žadatele o územní rozhodnutí (tj. žalobce) za nedoložení rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

o předběžné otázce, o které si správní orgány mohly a měly učinit úsudek samy. Přestože touto předběžnou otázkou byla (ne)existence veřejně přístupné účelové komunikace, soud se k naplnění jednotlivých znaků nijak nevyjádřil a naopak vytkl správním orgánům, že tuto otázku neposoudily. Ani skutečnost, že soud uložil ve zmíněném řízení správním orgánům, aby se zabývaly (ne)existencí veřejně přístupné účelové komunikace jako předběžnou otázkou, neznemožňovala, aby byla (ne)existence veřejně přístupné účelové komunikace jako předběžná otázka posouzena v nynějším řízení. Tato řízení jsou na sobě nezávislá, přičemž § 142 odst. 2 ani § 48 odst. 1 správního řádu na popsanou situaci nedopadá. Postup podle § 64 odst. 1 písm. b) správního řádu je pak čistě fakultativní. Nadto, jak již soud uvedl, věc č. j. 51 A 19/2020-56 se týkala pozemku parc. č. st. XE, zatímco v nynějším řízení je sporná povaha pozemku parc. č. XC.

98. Žalobce dále v žalobě tvrdí, že doložil „*nezpochybnitelné důkazy a to nejen formou foto, ale i v rámci el. Nosičů, dokumentů aj.*“ I tato námitka je natolik obecná, že z ní vůbec není zřejmé, jaké konkrétní důkazy má žalobce na mysli a co jimi mělo být prokázáno. Soud proto odkazuje na výše uvedená východiska soudního přezkumu (viz výše body 64 až 68). Žádné jiné konkrétní námitky, v nichž by žalobce uchopitelně tvrdil opomenutí dalších konkrétních důkazních návrhů, podle soudu z žalobní argumentace nevyplývají. Stejně tak soud v žalobní argumentaci nenalezl další argumenty, jimiž by žalobce konkrétně zpochybňoval naplnění některého ze čtyř charakteristických znaků veřejně přístupné účelové komunikace.
99. Soud proto shrnuje, že žalobní námitky naplnění všech čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace procházející i přes pozemek žalobce parc. č. XC účinně nezpochybnil. Nelze proto než ve shodě se správními orgány uzavřít, že pevné překážky, které žalobce na pozemku parc. č. XC umístil, byly s ohledem na charakter komunikace procházející částí tohoto pozemku umístěny svévolně a v rozporu se zákonem. Správní orgány proto nepochybily, uložily-li žalobci jejich odstranění. Rozhodnutí správních orgánů jsou rovněž náležitě odůvodněna.

C. K námitkám podjatosti úředních osob městského úřadu

100. Dále žalobce namítl, že se žalovaný 1) nezabýval námitkou podjatosti vůči „osobám prvoinstančního stupně“, kterou vznesl v odvolání. Touto námitkou podjatosti má žalobce patrně na mysli námitku podjatosti proti úředním osobám Ing. K. H. a Ing. B. J.
101. Ze správního spisu přitom vyplývá, že námitku podjatosti úřední osoby Ing. B. J. žalobce vznesl již v průběhu prvoinstančního správního řízení, konkrétně při ústním jednání spojeném s místním šetřením. Městský úřad o ní rozhodl usnesením, které žalobci doručil dne 25. 12. 2019. Neshledal přitom, že by úřední osoba byla podjatá a skutečnosti, které vylicil žalobce v podání ze dne 29. 11. 2019 (averze, zášť, msta, korupce či „pletichy“ ve veřejných zakázkách) označil za nepodložené a nepravdivé.
102. V odvolání (podání ze dne 4. 3. 2020) vznesl tuto námitku podjatosti ve vztahu k Ing. B. J. opakovaně, přičemž pouze stručně uvedl, že jej úřední osoba „*poškodila na jeho právech*“. Námitka podjatosti tak byla pouze stručná a vágně formulovaná a vycházela z žalobcova nesouhlasného postoj vůči postupu úřední osoby v daném řízení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že ne každá námitka je „*způsobila zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka*“

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu“ (rozsudek NSS ze 4. 7. 2019, čj. 9 As 70/2019-34, bod 48). Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že námitky podjatosti je třeba vykládat nejen formálně, ale též materiálně. Je-li námitka nekonkrétní či na první pohled nedůvodná, nemá její nevypořádání vliv na zákonnost rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020, čj. 8 As 127/2018-50, bod 12 a judikaturu tam citovaná). Tento závěr lze plně aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť opakovaná námitka žalobce proti téže úřední osobě (Ing. J.) byla nekonkrétní a neobsahovala žádné skutečnosti, které by mohly založit pochybnost o její nepodjatosti. Ani v žalobě žalobce žádné konkrétní argumenty v této souvislosti nevzněl.

103. Obdobné závěr pak lze přijmout také ve vztahu k námitce podjatosti Ing. K. H., vedoucího oddělení silničního správního úřadu. Také tato námitka byla nekonkrétní a vycházela z nesouhlasného postoje žalobce k postupu v řízení. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zavdávaly pochybnost o jeho nepodjatosti, ale námitka spočívala pouze v kritice postupu této úřední osoby ve správním řízení a v nepodložených obviněních z „vědomého lhaní“ či „korupce“. Konkrétní důvody žalobce netvrdí ani v žalobě. Lze proto zopakovat, že, je-li námitka nekonkrétní či na první pohled nedůvodná, nemá její nevypořádání vliv na zákonnost rozhodnutí.

D.K námitce proti delegaci z důvodu podjatosti krajského úřadu

104. V další části žaloby se pak žalobce domáhá přezkumu již zmíněných rozhodnutí žalovaného 2), která se týkala námitky systémové podjatosti Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) vznesené osobou zúčastněnou na řízení 2) a námitky podjatosti vedoucího odboru dopravy krajského úřadu Bc. Z. Š. vznesené žalobcem.
105. Žalobce se domáhá přezkoumání „postupu určení žalovaného jakožto odvolacího orgánu“, neboť podle něj žalovaný 2) rozhodl o rozkladu v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a nevyporádal se s odvolacími body žalobce. Usnesení o vyloučení Bc. Z. Š. a určení žalovaného 2) jakožto odvolacího orgánu je podle žalobce nicotné, neboť o něm rozhodoval orgán, který nebyl příslušný rozhodnout o nepodjatosti Bc. Z. Š., z tohoto důvodu je podle žalobce nezákonný i postup určení odvolacího orgánu a vyloučení krajského úřadu.
106. Z usnesení žalovaného 2) ze dne 19. 4. 2021 vyplývá, že ředitel krajského úřadu v písemnosti ze dne 31. 3. 2021 sdělil, že mezi žalobcem a zaměstnanci odboru od roku 2021 došlo k několika konfliktům, a to jak při osobním setkání, tak skrze telefonické zařízení. Tyto konflikty přitom nejenomže překročily meze slušného chování, ale postupně nabraly intenzitu osobních útoků či vyhrožování. Vedoucí odboru Bc. Z. Š. se následně sám obrátil na ředitele krajského úřadu s tím, že se s ohledem na povahu a intenzitu osobních útoků ze strany žalobce domnívá, že by ve věci nemusel být nestranný ani on, ani ostatní úřední osoby odboru. Ředitel krajského úřadu proto požádal žalovaného 2) jakožto nadřízený správní orgán o delegaci podle § 131 odst. 4 správního řádu, neboť v rámci organizační struktury Krajského úřadu Středočeského kraje není jiný odbor, který by mohl věc převzít a projednat. Současně byla v dané věci žalobcem vznesena námitka podjatosti nejenom vůči vedoucímu odboru Krajského úřadu Středočeského kraje, ale i vůči „celému odvolacímu správnímu úřadu“.
107. Z výše shrnutých skutkových okolností je zřejmé, že v rámci vnitřní organizační struktury krajského úřadu nebyla žádná úřední osoba, která by mohla posoudit námitku podjatosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vůči jiným úředním osobám tohoto úřadu, neboť sama byla rovněž zahrnuta do této námitky (včetně ředitele krajského úřadu). Dovozuje-li žalobce nesprávnost postupu při vyřízení námítky podjatosti z § 14 odst. 3 správního řádu, podle něhož o vyloučení rozhoduje služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení, opomíjí navazující pravidlo obsažené v odstavci 5 téhož ustanovení, podle kterého platí, že „[p]ředstavený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.“ Rozhodl-li tedy o námitce systémové podjatosti krajského úřadu a námitce podjatosti jmenovitě vedoucího odboru Mgr. Š. a žalovaný 2) jakožto správní orgán nadřízený krajskému úřadu, není jeho rozhodnutí nezákonné ani nicotné, ale vychází z organizační struktury veřejné správy a citovaného znění zákona (srov. § 178 správního řádu).

108. Věcné posouzení námítky podjatosti Mgr. Š. žalobce v žalobě nijak konkrétně nezpochybnil.
109. Samotné shledání podjatosti vedoucího odboru má přitom nevyhnutelně za následek „aktivaci“ postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 14 odst. 5 téhož zákona, tedy pověření jiného správního orgánu k projednání a rozhodnutí věci, neboť za takové situace není možné určit jinou úřední osobu, která by nebyla vůči vedoucímu odboru ve vztahu podřízenosti. Žalovaný 2) určil jako odvolací orgán žalovaného 1) výrokem usnesení ze dne 19. 4. 2021, v němž odkázal na § 131 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 14 odst. 5 téhož zákona. Tento postup následně potvrdil ministr dopravy v rozhodnutí o rozkladu ze dne 21. 10. 2021.
110. Námitka žalobce, podle které o námitkách podjatosti, a v důsledku toho i o určení odvolacího orgánu rozhodl věcně nepřislušný správní orgán, není proto důvodná. Rozhodnutí žalovaného 2) proto nejsou z důvodu tvrzené věcné nepřislušnosti nezákonná ani nicotná.

D. Ke zbývajícím dílčím námitkám

111. Žalobce rovněž namítl, že napadené rozhodnutí je „pouze a jenom útok“ žalovaného vůči žalobci. Z obsahu napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že jej žalovaný vystavěl na věcném vypořádání (četných, repetitivních, obsáhlých a mnohdy dokonce těžko srozumitelných) odvolacích námitek, své závěry opřel o skutkové i právní úvahy, které byly přezkoumatelně a srozumitelně odůvodněné, a – narozdíl od žalobce – se přitom zdržel veškerých hrubých či emočních invektiv. Není přitom zjevné v čem právě žalobce, který sám v průběhu celého správního řízení zahrnoval správní orgány četnými „slovními výpady“, spatřuje tvrzený útok. Žalobce nepoukázal na žádné konkrétní výroky či pasáže napadeného rozhodnutí, z nichž by bylo možno dovodit osobní, a nikoliv ryze věcný přístup žalovaného. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu neodpovídající představě odvolatele, nelze bez dalšího označit za „útok“ vůči jeho osobě. Lze tedy uzavřít, že tato námitka reflektující subjektivní nesouhlas žalobce s výsledkem správního řízení, je též nedůvodná.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

112. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

113. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
114. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti a stejně tak ani neshledal existenci případných důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu